

Wiolonczela

Wiolonczela, choć wygląda jak skrzypce, jest od nich zdecydowanie większa.

W rodzinie instrumentów smyczkowych pełni funkcję głosu „tenorowego”. Natomiast w kwartecie smyczkowym jest głosem „basowym”. Posiada cztery struny strojone w kwintach o oktawę niżej niż struny aktówki. Smyczek wiolonczeli jest dłuższy od smyczka skrzypiec i altówki. W orkiestrze symfonicznej jest zwykle 8-12 wioloncel.

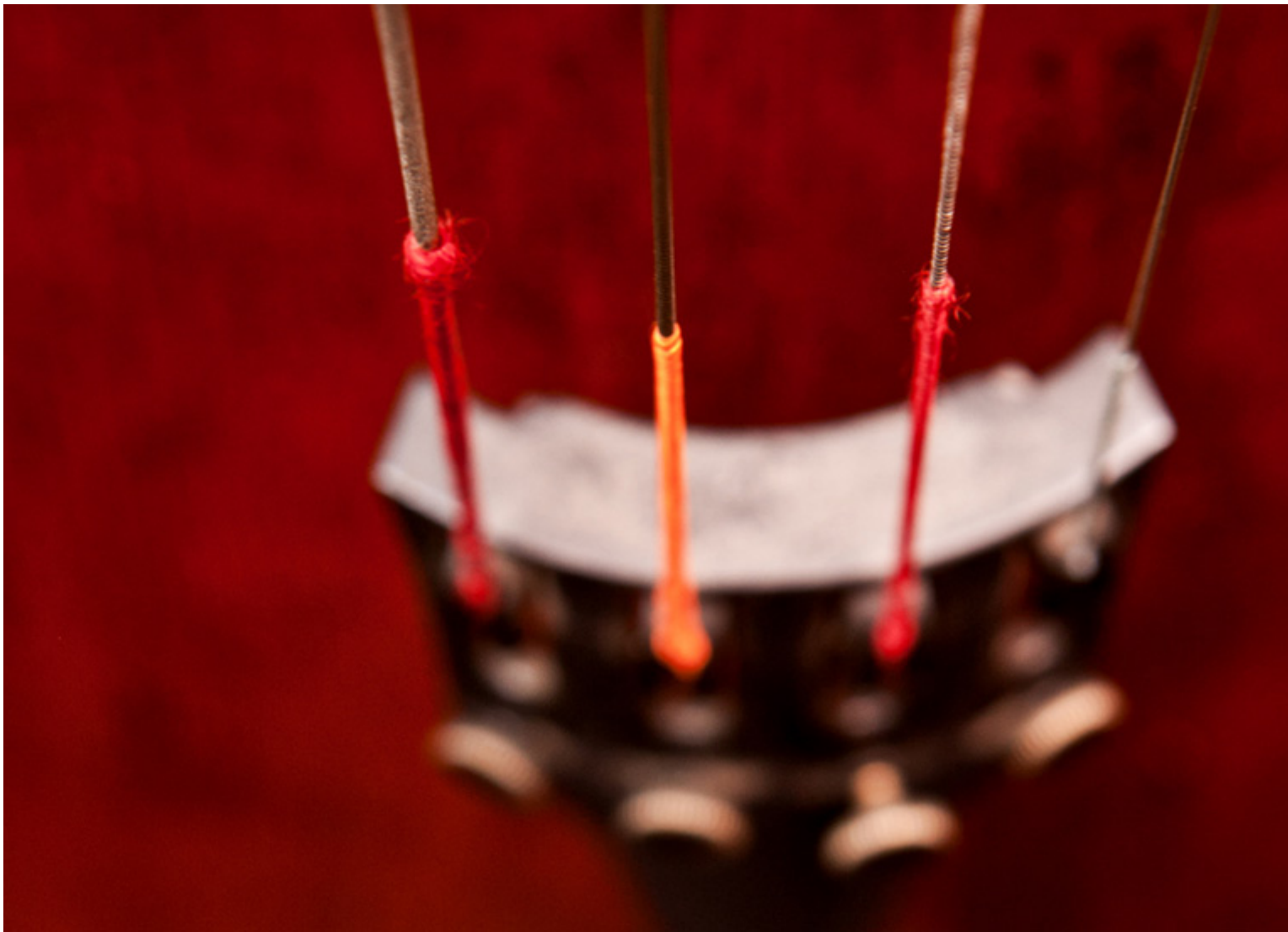
Wiolonczela powstała w XVI wieku, a jej budowę udoskonalano przez kolejnych 200 lat. Mieli w tym swój udział słynni włoscy lutnicy, jak Nicola Amati i Antonio Stradivari. W XVII wieku pojawili się pierwsi wirtuozi wiolonczeli, którzy pisali utwory dla siebie. W czasach Jana Sebastiana Bacha, który napisał sześć solowych suit na wiolonczelę, wyglądała już podobnie do obecnie używanych instrumentów.

wiolonczela

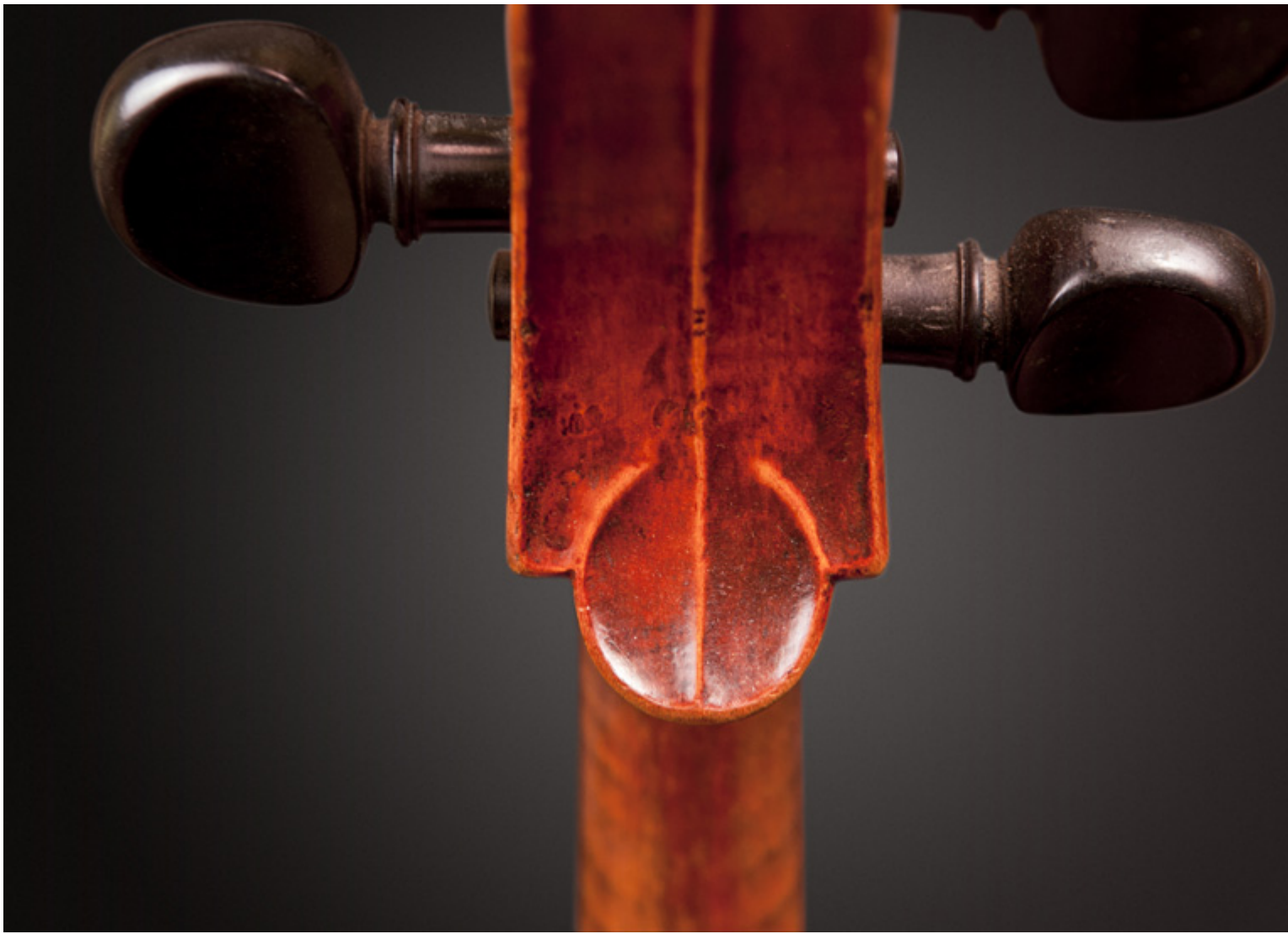
strunnik wiolonczeli ze stroikami

struny wiolonczeli

pułko rezonansowe wiolonczeli z otworami rezonansowymi, tzw. Efami

tył głowy wiolonczeli z kołkami

bok główki wiolonczeli z kołkami

W ostatnich dekadach używa się także wiolonczeli elektrycznej, w której niepotrzebne jest pudło rezonansowe; dźwięk uzyskiwany jest poprzez jego elektroniczne wzmocnienie, a nie rezonans akustyczny.

O wiolonczeli opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

Najsłynniejsi wiolonczeliści XX wieku to Katalończyk Pablo Casals (1876-1973) i Rosjanin Mściśław Rostropowicz (1927-2007). Do współczesnych mistrzów wiolonczeli należy Yo-Yo Ma, Amerykanin urodzony w Paryżu w rodzinie chińskiej, laureat wielu nagród Grammy.

Więcej o wiolonczeli, jej historii, różnych sposobach gry (w tym o rykoszecie...) można się dowiedzieć z rozmowy z wybitnym młodym wiolonczelistą [Marcinem Zdunikiem](#), laureatem [Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Witolda Lutosławskiego](#) w roku 2007.

